

๑. วิจัยานิพนธ์ปี ๒๕๐๗ นายวิวัฒนา มงคลประสิทธิ์ "อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ ๒๕๐๗"

ความมุ่งหมายของการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้มี เพื่อจะศึกษาค้นคว้าให้ทราบว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ ปีการศึกษา ๒๕๐๗ ได้รับความรู้ทางวิทยาศาสตร์จากสื่อมวลชนต่าง ๆ มากน้อยเพียงไร และพอจะมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ได้หรือไม่ ทั้งนี้ยังเป็นแนวทางที่จะแก้ไขปรับปรุงนำสื่อมวลชนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสอน เพราะเป็นประสบการณ์โดยตรงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

วิธีดำเนินการและรวบรวมข้อมูล ได้คัดเลือกประชากรที่นำมาใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัยนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ ปีการศึกษา ๒๕๐๗ มีจำนวน ๒๐๐ คน โดยเลือกโรงเรียนสหศึกษาสายสามัญ เฉพาะในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๑. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ ใช้นักเรียน ๔๐ คน
๒. โรงเรียนวัดจตุทอง ใช้นักเรียน ๑๖๐ คน

ใช้วิธีการแบบสัมภาษณ์ (Interview form) เป็นแบบ Check list ของสื่อมวลชนตามความมุ่งหมายที่กล่าวมาแล้ว สื่อมวลชนที่ใช้สัมภาษณ์ หนังสือพิมพ์ หนังสืออ่านเล่น หนังสือการ์ตูน วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์

การทำ Pilot Study ใช้วิธีสัมภาษณ์เพื่อปรับปรุงแก้ไข

แบบที่ใช้สัมภาษณ์

" วิจัยา มงคลประสิทธิ์ "อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙, ๒๕๐๗ (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตร์บัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๗)

๑. การทูลุโหรทัศน์

นักเรียนส่วนใหญ่ผู้ที่มาลงนามของ และสมัครงานของตน รื่องต่าง ๆ ความรู้สาขาวิชาศาสตร์ที่ได้รับศึกษามาเป็นว่าเครื่องมอ์กลไก ส่วนนักเรียนจึงเริ่มว่าทางแพทย์ และการดูโหรทัศน์ทำให้ได้ความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวาง และความหาความวิชาศาสตร์กว้างขวางขึ้นทำให้การ เรียนวิทยาศาสตร์ขึ้นบ้างเล็กน้อย ส่วนใหญ่ผู้ปกครองให้คำแนะนำในการทูลุโหรทัศน์

๒. การดูภาพยนต์

นักเรียนชายสนใจภาพยนต์ มี โดคโตะ นักเรียนหญิงสนใจภาพยนต์สืบสวน ภาพยนต์ที่มาจากอเมริกา เป็นที่นิยมมากที่สุด นักเรียนชายได้ความรู้ทางเครื่องมอ์กลไก นักเรียนหญิงได้ความรู้ทางด้านการศึกษา การดูภาพยนต์ช่วยให้การเรียนวิทยาศาสตร์ดีขึ้น เป็นส่วนใหญ่ ผู้ปกครองเอาใจใส่ให้นักเรียนได้ดูภาพยนต์เรื่องที่เหมาะสม

พ. น.ต. ปภา ดนศิริ โดคโตะวิเทศนิพนธ์มี ๒๕๐๖ เรื่องอิทธิพลของโหรทัศน์ต่อการศึกษา เช่นรถกณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความมุ่งหมายของการหาวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ เพื่อจะศึกษาค้นคว้าว่าโหรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมปลาย (ม.ศ.๕) หรือไม่ และเพื่อศึกษาค้นคว้าถึงความสนใจโดยทั่วไปของเด็กที่มีต่อรายการโหรทัศน์ในประเทศไทย

วิธีการศึกษาค้นคว้า วิธีการเป็นการใช้การลดแบบสอบถาม (Questionire) กับเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมปลาย (ม.ศ.๕) ในโรงเรียนมัธยมสายสามัญ ๒ โรงเรียนชายหญิง แบบสอบถามมีจำนวน ๓๐ ข้อ หลังจากแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ผู้เขียนได้ขอความร่วมมือจากอาจารย์ใหญ่โรงเรียนต่าง ๆ ๒ โรงเรียน ขอความร่วมมือจากเด็กในการลดแบบสอบถาม มีทั้งหมด ๓๐๐ ฉบับได้กลับคืนมา ๒๔๔ ฉบับ ไร้ใ้ ๕๖ ฉบับ นักเรียน

ปภา ดนศิริ "อิทธิพลโหรทัศน์ต่อการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตร์มัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๖)

ชาย ๒๕๐ คน และนักเว็บบนหญิง ๑๕๐ คน

ผลการวิจัย

เก็บส่วนใหญ่ได้ดูโทรทัศน์และใช้เวลาดูรายการที่สนใจและส่วนใหญ่ทำการบินแล้วจึงดูโทรทัศน์ เด็กมักจะดูอย่างอิสระมีจำนวนมากกว่าที่ถูกผู้ปกครองกำหนดเวลา ผู้ปกครองสนับสนุนเด็กดูรายการที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษามากกว่าไม่แนะนำ เด็กชายและเด็กหญิงสนใจกิจกรรมที่มากกว่าการทำกิจกรรมอย่างอื่น หักสถิติในการดูโทรทัศน์ก็เพราะอยากรู้อยากเห็นและทำให้คนได้รับความรู้ เป็นประโยชน์และเป็นผลดีต่อการเรียนมากกว่าเป็นผลเสีย

ข้อเสนอแนะ ผู้จัดรายการควรพิจารณาการใช้ภาษาส่วนในการออกรายการ และจัดรายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กไว้ก่อนหาค่าและให้มีรายการเกี่ยวกับการศึกษามากขึ้นกว่าเดิม

๓. น.ส. กฤษณา สยามเนตร* ใต้น้าวิทยานิพนธ์เรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น" ปี ๒๕๐๓ เสนอต่อคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความมุ่งหมายของการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เพื่อสำรวจอิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น ความสนใจในการดูภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ การไปดูภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่น วันเวลาที่ชอบดู การเข้าใจใส่ของผู้ปกครอง การเลียนแบบภาพยนตร์ ผลดีผลเสีย ของการดูภาพยนตร์มากเกินไป หักสถิติของเด็กที่มีต่อภาพยนตร์ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กวัยอื่น ๆ ตลอดจนการใช้เงินเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของเด็กวัย

วิธีการศึกษาค้นคว้า การวิจัยนี้ทำการศึกษาจากโรงเรียนชาย ๓ โรงเรียน ๑ โรงเรียนเท่านั้น จำนวนประชากรที่ใช้ทั้งสิ้น ๓๔๔ คน ชาย ๔๖๐ คน หญิง ๒๕๔ คน โดยใช้แบบสอบถามที่ได้ทำการ Pretest แก้ไขเรียบร้อยแล้วแบบสอบถามไปตาม

301450

* กฤษณา สยามเนตร "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๓)

โรงเรียนที่กำหนดค่าใช้จ่ายเด่นชัดในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

๑. ประเภทของของภาพยนตร์ ที่เด็กวัยรุ่นชายชอบมากที่สุด คือ ภาพยนตร์สืบสวน ผจญภัย เด็กวัยรุ่นหญิงชอบมากที่สุด คือ ภาพยนตร์ชีวิตรัก และภาพยนตร์เพลง
๒. ความถี่ในการดูภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นชายดูเดือนละครึ่งมากที่สุด
๓. แหล่งผลิตภาพยนตร์ที่ชอบมากที่สุด ภาพยนตร์ต่างประเทศ ภาพยนตร์คืออเมริกา
๔. เด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ชอบไปอยู่ในวันเสาร์ - อาทิตย์
๕. เด็กชายมักชอบไปดูภาพยนตร์กับเพื่อนเพศเดียวกันและเด็กหญิงมักชอบดูกับญาติพี่น้อง
๖. ผู้ปกครองเอาใจใส่ในการดูภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่นทั้ง ๒ เพศ เป็นอย่างถี่
๗. อุปสรรคในการดูภาพยนตร์ของเด็กก็คือ ผู้ปกครองไม่ใคร่อนุญาต
๘. นิติผลของภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นเลียนแบบการแต่งกายมากที่สุด
๙. เหตุผลการเลียนแบบเพราะชอบและแสดงว่าทันสมัย
๑๐. ค่าใช้จ่ายในการดูภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นได้มาจากค่าใช้จ่ายส่วนตัว
๑๑. เด็กวัยรุ่นทั้ง ๒ เพศเห็นว่าควรมีชมเชยจากัดมากที่สุด

การดูภาพยนตร์ให้ผลดีให้ความรู้เป็นพหูสูตร ผลเสียของการดูภาพยนตร์ก็คือ เกิดสะเทือนอารมณ์ เสียสุขภาพ และเห็นว่าการศึกษาภาพยนตร์พักก่อนนอนใจได้ก็เท่ากับการอดิเรกอย่างอื่น และถ้าเด็กวัยเรียนมีเงิน นักเรียนอาจจะในการดูภาพยนตร์มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ ควรมีการแนะนำในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และ ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำชี้แจง ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร หอสมุด

และผู้สร้างภาพยนตร์ร่วมมือในการรักษาจิตใจของเยาวชน มีให้ลงระเรีงในความผิด

๔. การสำรวจข้อเท็จจริงของภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์คือเยาวชนไทย โดยกองเผยแพร่การศึกษา ปี ๒๕๐๔^{๑๐}

ความมุ่งหมายเพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับการชมภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ของเยาวชนในระดัยอายุต่างกัน

วิธีดำเนินการ ดำเนินการรวบรวมข้อมูลโดยออกแบบสอบถาม ส่งไปยังบิดามารดา ผู้ปกครองของเยาวชนที่มีอายุในระดัยต่างกัน จำนวนของบิดามารดาของเยาวชนนี้ทั้งข้าราชการ ครู พ่อค้า ประชาชน อายุของเด็กชายสำรวจอายุตั้งแต่ ๒ - ๒๑ ปี รวม ๒,๕๒๕ คน

ผลการวิจัย ปรากฏว่าเด็กวัยประถมฯ ตั้งแต่ ๕ - ๒๑ ปี (ยกเว้น ๑๔ - ๑๗ ปี) ภูมณฑลที่ศึกษเฉลี่ยถึงเกือบละ ๕ ครั้ง และเยาวชนตั้งแต่ ๕ ปีลงไปดูรายการวิทยุโทรทัศน์อย่างน้อยคืนละ ๑ ชม. เยาวชนอายุ ๑๐ - ๒๑ ปี ดูคืนละ ๒ ชม.

ภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเยาวชนไทย เฉพาะอายุ ๒ - ๑๓ ปี นิยมชมชอบและเอาอย่างการที่คนมีโอกาสได้ดู

การชมภาพยนตร์ เด็กวัย ๒ - ๔ ปี ชมภาพยนตร์การ์ตูนมากที่สุด เด็กอายุ ๑๐ - ๑๓ ปี ชอบการ์ตูนและตลก สำหรับรายการโทรทัศน์ เด็กชมรายการการ์ตูน รายการสำหรับเด็กและภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ เด็กอายุ ๑๔ - ๑๗ ปี ไม่ชมภาพยนตร์ประเภทโคพีเฮม เด็กอายุ ๑๘ - ๒๑ ปี ชมภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ประเภทข่าวสารลึ

^{๑๐} กองเผยแพร่การศึกษา "อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อภาพยนตร์ไทย" (กองเผยแพร่การศึกษา สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๔)

การสนับสนุนของยูนิคอนลงให้ดูภาพยนตร์ ประวัติศาสตร์ ชาว สวรรค์ และการ์ตูนมากที่สุด ส่วนภาพยนตร์ประเภทอื่น ค่อนข้าง เสื่อมสลด/ยูนิคอนลงคิดว่า ไม่ดีสำหรับเห็น และเห็นว่า การดูภาพยนตร์และโทรทัศน์ ทำให้เด็ก เป็นหนุ่มสาวเร็วเกินไป ทำให้เกิดความซุกซน กิจกรรมการอ่านไม่เรียบร้อยและมีค่าใช้จ่ายในการดูภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์แทนที่จะทำการบ้านและทบทวนหนังสือเรียน

ข้อเสนอแนะ ถ้าได้มีการควบคุมเด็กในการดูภาพยนตร์และรายการวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อให้ได้ประโยชน์ไม่ได้ผลเสียแก่การเรียน ซึ่งผู้ใกล้ชิดก็อาจจะไม่รู้จักริธีควบคุมและแนะนำ ควรมีการปรับปรุงภาพยนตร์ และรายการวิทยุโทรทัศน์ จึงจะตกลงร่วมมือกันหลายบ้าน

การวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

๑. Joseph K. Balogh** ได้วิจัยเรื่อง Television Viewing Habits of High School Boys ในปี ๑๙๕๕

เนื่องจากเป็นที่ได้เถียงกันมานานในหมู่นักศึกษาวออเมริกา ถึงผลกระทบกระเทือนจากการดูโทรทัศน์ของนักเรียน ว่าดูค่าทางข่าวสาร โทรทัศน์โดยทั่ว ๆ ไป ได้ให้ความรู้มากน้อยเพียงใด ทั้งนี้มีใช้โทรทัศน์เพื่อการศึกษา การสำรวจแต่ละครั้ง จะสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาได้ที่ Metropolitan high School ในมลรัฐ Ohio ได้มีการสำรวจนิสัยการดูโทรทัศน์ของเด็กชายในโรงเรียน

จุดประสงค์ของการวิจัย

- ๑. เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่กำหนดเพื่อการศึกษา การพักผ่อนและการดูโทรทัศน์

** J. Balogh "Television - Viewing Habits of High - School Boys" Educational Research Bulletin (Vol XXIV) No. 3 March 13, 1959) หน้า ๖๐ - ๘๐

๒. เพื่อสำรวจผลประโยชน์ทางการศึกษาที่ได้จากการดูโทรทัศน์
๓. เพื่อสำรวจอิทธิพลของปริมาณการดูโทรทัศน์และการเลือกกรรมการโทรทัศน์

วิธีดำเนินการ ให้แบบสอบถามแจกไปยังตัวแทนของประชากร จำนวน ๑๐๓ คน มีทั้ง Sophomore Junior และ Senior และเป็นตัวแทนของทุกระดับทางสังคมและเศรษฐกิจ ข้อมูลที่นำมารวบรวม จำแนกเป็นประเภทและวิจัยผลทางสถิติ คือ

๑. ระหว่างจำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการดูโทรทัศน์กับเวลาที่อุทิศเพื่อการศึกษา
๒. ระหว่างจำนวนชั่วโมงที่ใช้ดูโทรทัศน์และเพื่อการพักผ่อน
๓. เป็นค่าทางสถิติ เพอร์เซนต์ Correlation และพิจารณา Ratio ผลที่ได้รับ

ปรากฏว่า Sophomore โดยเฉลี่ยดูโทรทัศน์ประมาณอาทิตย์ละ ๒๐ โมง Junior เฉลี่ยอาทิตย์ละ ๑๕ ชั่วโมง และ Senior ใช้เวลาโดยเฉลี่ยอาทิตย์ละ ๑๐ ชั่วโมง

จากการศึกษานิสิตการดูโทรทัศน์ของนักเรียน ๕๐๐ คน ใน Chicago high school Philip Lewis พบว่าเวลาเฉลี่ยสำหรับดูโทรทัศน์อาทิตย์หนึ่งใช้เวลา ๒๕ ชั่วโมง ๖ เดือนพบว่าเวลานั้นเป็น ๒๕ ชั่วโมง แต่ต่อมาลดลงเหลือ ๑๕ ชั่วโมง รายงานจากผู้สังเกตการณ์อื่น ๆ อีกว่านักเรียนชั้นมัธยมปี ๑๙๔๔ และ ๑๙๔๕ ใช้เวลาเฉลี่ย ๑๕ ชั่วโมง ในการดูโทรทัศน์

	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์	อาทิตย์	รวม
								เฉลี่ย สัปดาห์
Grade ๑๐	๒.๒๐	๒.๒๐	๒.๒๐	๒.๕๐	๒.๒๐	๕.๒๐	๓.๕๕	๒๐.๐๐
Grade ๑๑	๑.๕๕	๒.๐๐	๒.๕๕	๒.๐๐	๑.๐๓	๓.๐๓	๓.๕๕	๑๕.๓๐
Grade ๑๒	๑.๐๐	๑.๑๕	๑.๑๕	๑.๒๐	๐.๕๕	๒.๐๐	๒.๑๕	๑๐.๐๐
รวมเฉลี่ย	๑.๕๖	๑.๕๖	๑.๕๖	๒.๐๐	๑.๒๓	๓.๐๔	๓.๑๕	๑๕.๑๐

จากตารางที่ ๑ Sophomore โดยเฉลี่ยคูโทรทัศน์ประมาณอาทิตย์ละ ๒๐ ชั่วโมง Junior เฉลี่ยอาทิตย์ละ ๑๕ ชั่วโมง และ Senior ใช้เวลาเฉลี่ยอาทิตย์ละ ๑๐ ชั่วโมง แสดงว่า Sophomore ใช้เวลาในการคูโทรทัศน์มากกว่าพวก โดยเฉลี่ย ๒ เท่าตัว เวลาในการคูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยทั้งหมด ๑๖.๔ ชั่วโมง นักเรียนใน Grade ๑๐ ใช้เวลานานกว่านักเรียนใน Grade ๑๑ และ ๑๒ ซึ่งน้อย ๆ สกลงความสำคัญ

นักเรียนทั้ง ๓ ระดับใช้เวลาในวันเสาร์ และอาทิตย์มากกว่าวันใด ผลการสำรวจใน Columbus สอดคล้องกับผลอันนี้ การสำรวจแสดงว่านักเรียน Grade ๑๐ - ๑๒ คูโทรทัศน์วันอาทิตย์ ๓ ชั่วโมง วันเสาร์ ๕ ชั่วโมง และเกือบ ๒ ชั่วโมง ในวันอื่น ๆ ในวันศุกร์พวก Junior และ Senior จะใช้เวลาคูโทรทัศน์น้อยที่สุด โดยหลักฐานนี้แสดงว่าโทรทัศน์ไม่อาจสู้กับกิจกรรมอื่น ๆ ที่จัดขึ้นในวันศุกร์ เช่น การดู กีฬา ฯลฯ

ตารางที่ ๒ เปรียบเทียบเวลาที่ เป็นชั่วโมงที่ใช้เพื่อคูโทรทัศน์ศึกษา และ พักผ่อนใน ๑ สัปดาห์

	ชม. สำหรับคูโทรทัศน์	ชม. เพื่อการศึกษา	ชั่วโมงพักผ่อน
๑	๒	๓	๔
Grade ๑๐	๒๐	๑๔	๒๐
Grade ๑๑	๑๕ ^๒	๑๐	๑๔
Grade ๑๒	๑๐	๘	๑๗

จากตารางที่ ๒ Sophomore ใช้เวลาทั้งหมดประมาณ ๕๔ ชั่วโมง เกือบ ๑ ใน ๓ ของเวลาทั้งหมดใน ๑ สัปดาห์ สำหรับกิจกรรม ๓ ชนิด Senior ใช้เวลาสำหรับคูโทรทัศน์และศึกษาน้อยกว่าอย่างไรก็ตาม เวลาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ น้อยกว่าด้วย แม้จะมากกว่า Junior พวก Junior และ Senior ใช้เวลา

เพื่อกิจกรรม ๓ ประเภท $\frac{2}{3}$ ของเวลาของเขาทั้งหมด

แหล่งสถิติจากตารางที่ ๓ ไม่ปรากฏชัดนัก ที่เห็นได้ชัด คือ เวลาที่ใช้ในการดูโทรทัศน์จะต้องถูกแบ่งมาจากกิจกรรมอื่น ๆ เช่น วิद्य และภาพยนตร์ กิจกรรมที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ การอ่านหนังสือเกี่ยวกับผลประโยชน์จากการดูโทรทัศน์หรือไม่ นักเรียนที่ดูโทรทัศน์ช่วยการเรียนของเขาหรือไม่ คำตอบที่ได้กว่า ๕๐ % เล็กน้อย ตอบว่าโทรทัศน์ช่วยให้คะแนนในการเรียนดีขึ้น

เมื่อถามว่าเขาศึกษาและดูรายการโทรทัศน์พร้อมกันหรือไม่ ๕๐ % ตอบว่าเขาชอบทำงานโดยไม่เปิดเครื่องรับโทรทัศน์มากกว่า

บิคารมารคส่วนใหญ่ยังต้องการให้เด็กของตนหว่านข้าวเสิร์ฟก่อนจึงดูโทรทัศน์และไม่มีเด็กคนใดเลยที่จะยอมนั่งหว่านข้าวในท้องเดียวกัน ขณะที่คนอื่น ๆ ดูโทรทัศน์กัน

* รายการโทรทัศน์ที่ได้รับชม เชื่อว่ามีประโยชน์มากที่สุดคือ

อันดับสองคือ ๒๔,๐๐๐

✓ เกี่ยวกับประโยชน์ หรืออันตรายที่มีอิทธิพลของโทรทัศน์คือ / การสำรวจเกี่ยวกับอิทธิพลของบิคารมารคต่อการเลือกรายการ บิคารมารคควร จะควบคุมรายการที่เด็กสมควรให้ดู และจำนวนเวลาที่เด็กใช้ดูโทรทัศน์

ตารางที่ ๓ การห้ามหรือการกำหนดเวลาของบิคารมารค

	Grade ๑๑	Grade ๑๒	Grade ๑๓
	๒	๓	๔
ห้ามทั้งหมดหรือบางรายการ	๒๗.๓	๒๒.๘	๒๕.๗
จำกัดจำนวนชั่วโมงการดูโทรทัศน์	๑๒.๐	๘.๖	๑๑.๘
ห้ามชั่วโมงที่กำหนดในการดูโทรทัศน์	๑๕.๐	๑๘.๐	๕.๗

ในตารางที่ ๓ แสดงถึงความถี่เห็นของบิดามารดาต่อรายการโทรทัศน์
 หลาย ๆ ชนิด น้อยกว่า ๓๐ ของบิดามารดา ที่มารายการกำหนดหรือบางครั้งราย
 การที่ถูกห้ามได้แก่รายการสงคราม Wrestling, Howdy - Doody, Boxing, Sockeye,
 Climax Burns and allen, Football, Baseball, I love Lucky เป็นที่น่า
 สงเกตว่าบิดามารดามักจะไม่ชอบรายการกีฬา ในชั้น Junior และ Senior ซึ่ง
 เด็กมักจะถูกโทรทัศน์เกือบตลอดวัน

นักวิจัยรายงานว่าบิดามารดาของเขาให้เหตุผลในการห้ามดูโทรทัศน์ดังนี้

๑. เด็กนักเรียนควรใช้เวลาในการเรียนมากกว่า
๒. นักเรียนมีสิ่งที่สำคัญมากกว่าที่ควรจะทำ
๓. นักเรียนควรจะมีการเขียนและฝึกหัดเกี่ยวกับคณิต
๔. บิดามารดามักจะเบื่อค่านโทรทัศน์
๕. การดูโทรทัศน์มักทำให้เสียสายตา
๖. โทรทัศน์มีอิทธิพลในการที่ไม่ดี
๗. โทรทัศน์ทำให้สิ้นเปลืองเงินตรา

เหตุผลทั้ง ๗ ประการนั้นมีข้อ ๖ ข้อเดียวที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม จรรยา
 สำหรับข้อ ๔ และข้อ ๗ นั้น ก็เกี่ยวข้องกับตัวบิดามารดามากกว่าตัวเด็กเอง มีข้อ - -
 ที่ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับตัวเด็กโดยตรง ดูเหมือนว่าเหตุผลต่าง ๆ ที่ยกขึ้นมาเป็นเกี่ยวข้องกับตัวเอง
 มากกว่าเด็กถึงแก่

๖. 'Dr. W.S Charter' ได้สำรวจในสหรัฐอเมริกา ได้สำรวจว่า
 ภาพยนต์ใหญ่และให้โทษแก่สังคมเพียงใด โดยสอบถามพ่อครูอาจารย์ทั้งที่เป็นเด็กและผู้
 ใหญ่ว่า การกระทำผิดของเขานี้สืบเนื่องจากอะไร ปรากฏว่าอาชญากรชาย ๗๖๔ คนนั้น

สมพร เทพสิทธิ์า "อิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน" การประชุมเรื่องอิทธิ
พลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน (กองเผยแพร่การศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ปี ๒๕๐๔)

๔๔ ๕ แจ้งว่าภาพยนตร์ทำให้เขาขมขื่นถึงเป็น ๔๔ ๕ แจ้งว่าภาพยนตร์สอนให้รู้สึกว่าการหาเงินแบบทุจริตง่ายดี จึงอาจกล่าวได้ว่าภาพยนตร์มีส่วนในการส่งเสริมให้คนกระทำผิดมากขึ้น ภาพยนตร์มีอิทธิพลต่อภาวะทางจิตใจอย่างไร ประมาณว่า ๔๔ % ของชาวเยอรมันถึงจำนวน ๒๕๒ คน แก้วว่าสิ่งเขาไปเที่ยวสนามแข่งม้าที่ให้เกิดความสนุกสนานอย่างไรก็ตามเพราะบางเอกในภาพยนตร์ไม่เที่ยวแข่งม้าอย่างนั้น ๔๔ ๕ แจ้งว่าเขาต้องการไปโรงเวียนเพราะเขาต้องการมีชีวิตที่สบายโอ้อ่า ไม่ถ่วงทำอะไรอย่างชีวิตในภาพยนตร์ //

๓. ประเทศเยอรมันก็ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับผลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กอายุ ๕ - ๗ ปี^{๑๓} การวิจัยนี้ทำติดต่อกันมา ๑๐ ปี รัฐบาลเยอรมันให้ทุนอุดหนุนโครงการวิจัยนี้ด้วย รัฐบาลสนับสนุนให้มีรายการพิเศษสำหรับเด็กเล็กเป็นประจำ จึงให้มีนักจิตวิทยาสำหรับเด็กประจำอยู่ที่สำนักงานภาพยนตร์ของรัฐบาลควบคุมดูแลอยู่ด้วย ผลการค้นคว้าปรากฏว่า เด็ก ๆ จะจงใจดูภาพขาวอินเดียนถึงล้มลงราวกับใบไม้ร่วง ในภาพยนตร์โดยไม่รู้สึกละอะไรเลย แต่ถ้าเป็นภาพสัตว์ เช่น ม้า หรือคน ได้รับมาเคเจ็บจะทำให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจ / ผลการค้นคว้าที่น่าวสงสัยอีกอย่างหนึ่งก็คือ ภาพยนตร์การ์ตูนและการ์ตูนหลายเรื่องเหล่านี้จะให้ความสนุกสนานแก่เด็ก / กลับทำให้เด็กเกิดความหวาดและตกใจมากพอสมควร ซึ่งตรงข้ามกับความเชื่อของคนโดยทั่วไป เด็กบางคนดูภาพยนตร์เรื่องเช่นนี้แล้วร้องไห้ และพยายามปลุกตัวออกไปตั้งแต่ภาพยนตร์ยังไม่จบเรื่อง เด็กบางคนเกิดความรู้สึกอึดอัดพิศมัย พ่อแม่บางคนก็บอกว่าหลังจากดูภาพยนตร์แล้ว ลูกของตนปัสสาวะรดที่นอนและฝันร้าย ถึงกระนั้นเด็กพวกนี้ก็บอกว่าสนุก และในชั้นแรกก็ปากแข็งไม่ยอมรับว่าตกใจกลัว เด็ก ๆ ที่ดูภาพยนตร์นี้รู้สึกอ่อนอกอ่อนใจมาก เมื่อเห็นสัตว์เล็ก ๆ หรือเด็กพลัดพ่อแม่ เด็กนางคนจะตกใจและร้องไห้พลาถามว่า สัตว์หรือเด็กที่หายไปนั้นจะกลับมาพบพ่อแม่อีกไหม สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งคือ ภาพประทับใจจากภาพยนตร์ซึ่งเด็กนำมาวาดในห้องเรียนจะช่วยให้เราเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเด็กเหล่านี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

^{๑๓} เอนกกุล กรวิแสง "ภาพยนตร์กับเด็ก" เรื่องเกี่ยวกับ หน้า ๕

๔. Dr. Edgar Dale*๕ ได้แสดงผลการสำรวจไว้ในหนังสือชื่อ

Children's Attendance at Motion Picture พิมพ์ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ วิธี
การสำรวจทำ ๒ วิธี คือ ๑. ส่งคำถามไปยังเด็ก ๕๕,๐๐๐ คน ในท้องถิ่นี่ต่างถิ่นของ
ไอโอไอ และไอโอวา ๒. ผู้สำรวจได้เฝ้าสังเกตที่ข้างห้องชายตัวของโรงภาพยนตร์
เมืองโคลัมเบีย ในรัฐไอโอไอ ว่ามีเด็กเข้าดูภาพยนตร์มากน้อยเพียงไร

สรุปผลของการสำรวจปรากฏว่าเด็กเข้าชมภาพยนตร์อายุ ๒ ขวบแล้ว ๒.๒
เปอร์เซ็นต์ อายุ ๓ - ๑๓ ปี เด็กเข้าชมภาพยนตร์ ๔ เปอร์เซ็นต์ อายุ ๑๔ - ๒๐ ปี เข้า
ดูภาพยนตร์สัปดาห์ละครั้ง ๔๑ เปอร์เซ็นต์

๕. May and Shutleworth*๖ ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยเยล

แสดงผลการที่จะพิจารณาเรื่องภาพยนตร์ที่มีอิทธิพลต่อเด็กไว้ในหนังสือชื่อ The Social
Conduct and Attitudes of Movies Fans พิมพ์ปี ๑๙๓๓ โดยเลือกเด็ก
๓๐๐๐ คน คัดเอามา ๑๐ เปอร์เซ็นต์ เฉพาะเด็กที่แจ้งว่าดูภาพยนตร์บ่อยอีก ๑๐ เปอร์เซ็นต์
เป็นพวกที่ดูภาพยนตร์บ่อยครั้งรวม ๑๕๐๐ คน ผลการพิจารณาส่วนใหญ่ไม่แสดงผลเสียของภาพ
ยนตร์ แต่ผู้สำรวจก็ตั้งข้อสังเกตภาพยนตร์ไว้ว่า เด็กที่มีใจรักดูภาพยนตร์เรียนดีกว่า เด็กที่ดู
ภาพยนตร์เล็กน้อย ครูและเพื่อนร่วมชั้นเชื่อถือเด็กที่มีใจรักดูภาพยนตร์มากกว่าเด็กที่ดูประหลาดหลัง
ควบคุมตัวเองได้ดีกว่า คัดสนใจได้ดีกว่าเล็กน้อย ส่วนเรื่องความซื่อตรง การรับฟังคำแนะนำ
และความรู้ในทางศีลธรรม เด็กที่ดูภาพยนตร์มักไม่ใคร่มี รู้สึกเรื่องง่าย และมีอารมณ์อ่อน
ไหวต่อการได้รับอนุญาตในกรณีต่าง ๆ จากพ่อแม่ เด็กที่ดูภาพยนตร์มักจะถูกเพราะชอบ หรือ
ไม่มีอะไรจะทำส่วนเด็กที่ดูน้อย เพราะไม่ชอบและมีสิ่งอื่นทำไม่ว่าง เด็กที่ดูภาพยนตร์มักจะมี
อารมณ์ทางรักใคร่ และเป็นนักฝัน ยิ่งไปกว่าจะเผชิญความเป็นจริงของสถานการณ์

๑๐. ประเทศอังกฤษได้มีการสำรวจเกี่ยวกับเด็กและภาพยนตร์คือ วิทยามิพนธ์

*๕ Moley "Are We Movie-Made?" แปลและเรียบเรียงโดยสง่า ลินะสมิต
เรื่องเดียวกัน หน้า ๕๓

*๖ Moley เรื่องเดียวกัน หน้า ๕๕ - ๑๐๐

ของนางสาว ไค - แอน สก็อต วิทยานิพนธ์ของ นางบาร์บารา ^{๑๖} สํารวจจากเด็ก ๑๔,๕๐๐ คน ปรากฏว่าเด็กวัย ๔ - ๑๖ ปี ครอบงวนด้วยสื่อมวลชนและครั้ง จำนวนมากที่สุด เด็กอายุ ๓ - ๓ ปี ดูเป็นครั้งเป็นคราวจำนวนมากที่สุด ประเภทของภาพยนตร์ ที่เด็กชอบปรากฏว่า เด็กชายอายุ ๑๐ - ๑๑ ปี ชอบภาพยนตร์ความขบขันจำนวนมากที่สุด อายุ ๑๒ - ๑๓ ปีและ ๑๔ - ๑๕ ปี ชอบภาพยนตร์ตำรวจและผู้ร้ายจำนวนมากที่สุด

เด็กหญิงอายุ ๑๐ - ๑๑ ปี ชอบภาพยนตร์ความขบขันมีจำนวนมากที่สุด เด็กหญิงอายุ ๑๒ - ๑๕ ชอบภาพยนตร์ เพลง และดนตรีจำนวนมากที่สุด ข้อสังเกตของนางบาร์บารากล่าวว่า เด็กชอบชีวิตที่สบายนี้เด็กบางคนยังชอบภาพยนตร์ที่แสดงความนั้กึ่งเด็กชอบพระเอกวีรบุรุษ หรือเป็นผู้ที่มีวิชาชีวิต เด็ก ๆ ถือว่า การแต่งงานคือผลสืบเนื่องจากความรักใคร่ หรือเคารพศรัทธาของกันและกัน แต่เด็กส่วนมากไม่เห็นว่าการแต่งงานจำเป็น/ โดยทั่วไป เด็กวัยรุ่นมักกลัวเรื่องที่น่าหวาดเสียวแก่จรรยาบรรณและเอื้อมของจุดเร้าใจสูงสุดของเรื่องโคคิกว่าเรื่องทั้งเรื่อง เด็กชายมักจะนึกเทียบตนเองกับพระเอกในเรื่องโคคิกว่าเรื่องทั้งเรื่อง เด็กชายมักจะนึกเทียบตนเองกับพระเอกในเรื่องอจตุกับ แต่ส่วนมากมักจำแนกในค่านแสดงถวายเอื้อเพื่อเพื่อน ส่วนเด็กหญิงจะตกอยู่ในอิทธิพลของบทรักของเรื่องบางครั้งจะทำตัวอย่างนางเอกในภาพยนตร์

^{๑๖} P. Bauchard "ภาพยนตร์สำหรับเด็ก" แปลและเรียบเรียงโดย
 แมนนาส ขวลิขะประณี นาคกรรพ เรื่องเดียวกัน หน้า ๑๐๔